

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα. Ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξάμηνος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλινία 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 15 Αὐγούστου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 37

ΤΟ ΑΝΕΛΠΙΣΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΠΟΛΩΝΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μία φορὰ ἦταν ἓνας βασιλιάς καὶ μιὰ βασίλισσα, παντρεμμένοι τρία χρόνια, χωρὶς νὰ κάμουν κανένα παιδί, καὶ γιὰ τοῦτο ἡ θλίψη τους ἦταν μεγάλη.

Τὸ βασίλειο ἦταν ἀπέραντο, καὶ ὁ βασιλιάς δὲν ἤξερε πάντα τί γινόταν στὶς μακρινὰς ἐπαρχίας. Φοβόταν μήπως οἱ ὑπῆκοοί του εἶχαν παράπονα με τοὺς κυβερνήτες, καὶ ἀποφάσισε νὰ πάῃ ὁ ἴδιος νὰ δῇ. Λογάριασε πῶς τὸ ταξίδι του θὰ κρατοῦσε ὀκτὼ ὥς ἑννέα μῆνες. Ὅλο τοῦτο τὸν καιρὸ δὲ θάχε καμμιάν εἰδηση ἀπ' τὴν πρωτεύουσά του, γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ ξέρουν ποῦ θὰ βρίσκεται. Θὰ πῆγαινε ξαφνικὰ στὶς ἐπαρχίας καὶ θὰ βλέπε ἔτσι καλύτερα, ἂν οἱ ἐπαρχοὶ ἔκानαν τίμια τὸ καθήκον τους.

Ὁ βασιλιάς ἔκαμε τὸ ταξίδι καθὼς τῷχε ἐπιθυμήσει· ἐξέτασε τὸ κάθε τί, ἔβαλε τέλος σὲ καταχρήσεις, διόρθωσε ἀδικίες, ἔδωκε στὸν καθένα τὸ δίκιο του. Κατευχαριστημένος, στοὺς ἑννιά μῆνες ξαναπῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὴν πρωτεύουσά του.

Δὲν εἶχε προχωρήσει πολὺ, σκίζοντας ἓνα κατάξερο κάμπο — ἦταν μέσ' στὴν καρδιά τοῦ καλοκαιριοῦ — ποῦ ἔννοιωσε δίψα φοβερή. Ἔστειλε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοὺς ὑπῆρέτες του νὰ δοῦνε μήπως βροῦνε νερό.

Πάνω ἀπὸ μιὰ ὥρα ψάξανε παντοῦ ἓνα γύρω, καὶ γυρίσανε δίχως νὰ βροῦνε τίποτα.

Ὁ βασιλιάς ἄρχισε τότε νὰ γυρίζῃ ὁ ἴδιος στὸν κάμπο, με τὴν ἐλπίδα πῶς στὸ τέλος θὰ βρῖσκε καμμιά πηγὴ.

Ἀξαφνὰ, σ' ἓνα μέρος στεγνὸ, ὅπου ποτὲ δὲ θυμόνταν οἱ ἄνθρωποι νὰ ὑπῆρχε στάλα νερό, ἀντίκρυσ' ἓνα πηγάδι. Φαινόταν ὀλοκαίνουργο καὶ ἦταν ὡς τὰ χεῖλια γεμάτο καθαρὸ νερό· ἓνα ἀσημένιο κύπελλο με χρυσὸ χερούλι ἔπλεε στὴν ἐπιφάνεια.

Ὁ βασιλιάς πῆδησε ἀπ' τῆλογο του, ἀκούμπησε με ἀριστερὸ χεῖρι στὸ φιλιὰτρο τοῦ πηγαδιοῦ, καὶ με τὸ δεξιὸ θέλησε νὰ

πιᾶσῃ τὸ κύπελλο. Μὰ λὲς καὶ τὸ κύπελλο εἶχε μάτια, λὲς καὶ ἦταν ζωντανό. Ἐκαμ' ἓνα πήδημα στὸ πλάϊ καὶ ξανάρχισε νὰ πλὴν στὸ νερό. Ἄν καὶ λίγο φοβισμένος, ὁ βασιλιάς τὸ κυνήγησε, πότε

με τὸνα χέρι, πότε με τᾶλλο: Ὅσο καὶ ἂν προσπάθῃσε, δὲν κατάφερε νὰ τὸ πιᾶσῃ. Δοκίμασε ὕστερα καὶ με τὰ δυὸ χεῖρια· μὰ τὸ κύπελλο ἔκαμε βουτιά σὰν ψάρι καὶ ξαναφάνηκε λίγο πῶς πέρα.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ ΔΕΣΦΟΙΝΙΣ ΜΠΕΜΠΕΚΑ

Ἡ Ἀραβωνιαστὶνιά τοῦ κ. Μπέμπε που εἶδαμε στὸ προηγούμενο.

— Νά ένα κύπελλο, σκέφθηκε ο βασιλιάς, πού δεν έννοει νά μάς έξυπνρήσει. Πάει καλά, θά βουλευτούμε και χωρίς αυτό.

Κι' έσκυψε νά πιη άπ' τ'ο πηγάδι. Τό νερό ήταν καθαρό σαν κρύσταλλο και δροσερό σαν πάγος. Όση ώρα έπινε ο βασιλιάς, τ'α μακριά του γένεια βρεχόνταν στο νερό.

Άμα ξεδίφασε, θέλησε νά ξανασηκωθ'η μ'ά κάτω, δεν ξέρω τί, τόν κρατούσε άπ' τ'α γένια. Άφου τού κάκου προσπάθησε, φώναξε με θυμό:

— Ποιός με κρατά λοιπόν; Άφησέ με!

— Ποιός σέ κρατά ρωτάς; είπε μια φωνή άπ' τ'ο βάθος τού πηγαδιού. Έγώ ο Κοστιέι, βασιλιάς τού Κάτω Κόσμου. Δέ θά σάφήσω, πριν μου δώσης αυτό πού έχεις σπíti σου, δίχως νά ξέρης πώς τόχεις — αυτό πού θά βρής στο γυρισμό σου χωρίς νά τ'ο έλπίσης.

Ο βασιλιάς κοίταξε στο πηγάδι: Είδε ένα κεφάλι τερατόμορφο με πράσινα μάτια κι' ένα στόμα σχισμένο ως ταυτιά. Ο Κοστιέι κρατούσε τ'α γένια τού βασιλιά με δυο πελώριες δαγκάνες καραβίδας, πού τίς μεταχειρίζταν για χέρια, και γελούσε ένα μοχθηρό γέλιο.

— Αυτό πού έχω δίχως νά τ'ο ξέρω, σκέφθηκε ο βασιλιάς, αυτό πού δεν έλπίζω νάβρω στο γυρισμό μου, δεν μπορεί νά'ναι πράγμα άξίας.

Όστερα είπε δυνατά:

— Σου δίνω αυτό πού μου γυρεύεις.

Τό τέρας έσκαψε στα γέλια, έλαμψε σ'α φλόγα και χ'άθηκε. Μαζί του χαθήκανε τ'ο πηγάδι, τ'ο νερό και τ'ο κύπελλο. Ο βασιλιάς βρέθηκε ξαπλωμένος στο ξερό χ'ωμα. Σηκώθηκε, πήδησε σ'αλόγ'ο του, ξανάσμιξε τ'η συνοδεία του και τράβηξε τ'ο δρόμο του.

Όστερ' άπό μερικ'ες μέρες, έφτασε στην πρωτεύουσά του. Ο λαός βγήκε νά τόν προϋπαντήση. Μπήκε θριαμβευτικά στην αυλή τού παλατιού. Στην είσοδο τόν περίμενε ή βασίλισσα: σ'α χέρια της κρατούσε ένα νεογέννητο παιδί άποκοιμισμένο.

Ο βασιλιάς άμέσως κατάλαβε, πώς λίγες μέρες πριν άπ' τόν έρχομό του, ή γυναίκα του έφερε σ'όν κόσμο αυτό τ'ο άγοράκι.

— Νά λοιπόν, σκέφθηκε με φρίκη, τί είχα δίχως νά τ'ο ξέρω, τί βρήκα χωρίς νά τόχω έλπίσει. Κι' άρχισε νά κλαίη πικρά. Όλοι παραξευέτηκαν άπ' τ'α δάκρυα του, μ'ά κανείς δεν τόλμησε νά ρωτήση την σ'ιτία. Πήρε τ'ο παιδί στην άγκαλιά του, με άγάπη κοίταξε τ'ο άθ'ωο προσώπίκι του. Όστερα τόφερε ο ίδιος στο παλάτι και τόβαλε στην κούνια του.

Ο βασιλιάς προσπάθησε νά πνίξη τ'η θλίψη του. Φρόντιζε όπως πάντα για τίς υποθέσεις τού βασιλείου του, μ'ά ποτέ

δεν τόν είδαν χαρούμενο καθώς πρώτα. Τόν έτρωγε ή σκέψη πώς θ'άρχόταν μ'ά μέρα πού ο Κοστιέι θά τού γύρευε τ'ο γιό του.

Όστόσο οι βδομάδες, οι μήνες, τ'α χρόνια, περνούσαν και κανείς δεν έρχόταν νά ζητήση τ'ο παιδί. Ο Άνέλιπτος, τ'ο βασιλόπουλο — τεύχαν δώσει αυτό τ'ο τ'οιομα — μεγάλωσε κι' έγινε δμορφοπαληκάρι. Σιγά-σιγά λίγη χαρά φώτισε τ'ο πρόσωπο τού βασιλιά. Όρες-ώρες ξεχνούσε τί τούχε σταθεί. Κάποιος άλλος όμως δεν ξεχνούσε.

Μ'ά μέρα πού κυνηγούσε σέ κάποιο δάσος τ'ο βασιλόπουλο χωρίστηκε άπ' τ'η συνοδεία του και πλανήθηκε σ' έν' άγριο ρουμάνι. Άξαφνα βγήκε μπροστά του ένας άπαίσιος γέρος με πράσινα μάτια.

— Βασιλόπουλο Άνέλιπτε, λέει, μέκαμες νά σέ περιμένω πολύ καιρό.

— Ποιός είσαι τού λόγου σου; ρώτησε ο νέος.

— Θά τ'ο μάθης σέ λίγο. Σ'α θά γυρίσης στο παλάτι τού πατέρα σου, χαιρέτα τον άπό μέρους μου και πές του πώς θ'άθελα νά κανονίσω τ'ο λογαριασμό πού έχει μαζί μου. Άν δέ νοιάστη, θά τ'ο μετανοιώσω.

Μ' αυτές τίς λέξεις τ'ο τέρας χ'άθηκε. Τ'ο βασιλόπουλο άφησε τ'ο κυνήγι, γύρισε στο παλάτι και διηγήθηκε σ'όν πατέρα του αυτό πού τούτυχε.

Ο βασιλιάς χλώμιασε και φανέρωσε στο βασιλόπουλο τ'ο φοβερό μυστικό.

— Μην άπελπίζσαι, πατέρα μου, άπάντησε ο νέος και κάτω μπορεί νά γίνη. Θ'α βρω τρόπο νά κάμω τόν Κοστιέι ν' άπαρνηθ'η τ'α δικαιώματα πού άπόχτησε πάνω μου με τ'ο νά σ' άπατήση. Θ'α πάω στην στιγμή νά τόν βρω και θ'α δούμε άν κανονίσω τ'η μοίρα μου κατ'ά πού θέλει, όπως σ'αχ'ητε δός μου τ'ην ευχή σου γιατί δεν είμαι σίγουρος άν θ'α ξαναγυρίσω.

Τ'ο βασιλόπουλο φίλησε τρυφερά τόν πατέρα του, ύστερα τ'η μητέρα του, πού δέ μπορούσε νά φύγη χωρίς νά τ'ης εξηγήση τ'ην α'ιτία. Ο πατέρας του τούδωσε μιάν άσκαλένια πανοπλία, ένα σπαθί και ένα άλογο ή μητέρα του τού κρέμασε στο λαιμό του ένα μαλαματένιο σταυρό. Τ'ην τελευταία στιγμή ξαναφιληθήκανε, κλάψανε πολύ, και τ'ο παληκάρι ξεκίνησε.

Τράβηξε στην τύχη, σίγουρος πώς δέ θ'άρχούσε νά τού βγ'η μπροστά ο Κοστιέι. Κατά τ'ο ήλιοδραχίεμα έφτασε στην άκροθαλασσιά κι' είδε, πάνω στην άμμο, δώδεκα φρέματα κοριτσιών άσπρα σαν τ'ο χιόνι. Όμως όσο μακριά έφτανε ή ματιά του, δεν ξεχώριζε κανέναν πάνω στο νερό. Υποψιάστηκε πώς κάποιος μυστήριος κρυβόταν έδω και, θέ-

λοντας νά τ'ο εξιχνιάση, πήρε έν' άπ' τ'α φορέματα, άφησε τ'αλόγ'ο του λεύτερο στο γειτονικό λιβάδι και κρύφτηκε ανάμεσα σ'α καλάμια. Ένα κοπάδι άσπρες πάπιες, πού παίζανε σ'η θάλασσα, ήρθαν στην άκροθαλασσιά. Έντεκα τρυπώσανε σ'ις άσπρες ρόμπες, χτυπήσανε τ'ο χ'ωμα με τ'ο πόδι τους, κι' έγιναν δμορφες κοπέλλες, πού άμέσως πετάξαν. Η δωδέκατη — ήταν ή νεώτερη — δεν άποφάσιζε νά βγ'η άπ' τ'ο νερό, σήκωνε ψηλά τόν άσπρο της λαιμό και κοιτούσε παντού ένα γύρο. Άξαφνα είδε τ'ο γιό τού βασιλιά και τού είπε μ' άνθρώπινη φωνή:

— Βασιλόπουλο Άνέλιπτε, δός μου πίσω τ'ο φόρεμά μου και θ'α σου χρωστώ μεγάλη χάρη.

Τ'ο βασιλόπουλο άφησε τ'ο φόρεμα στην άμμο, και τραβήχτηκε π'ο πέρα, για νά μην ένοχλήση καθόλου τ'ην άσπρη παπίτσα πού θ'α γινόταν κοπέλλα.

Όταν μπήκε στο φόρεμά της και πήρε τ'ην ανθρώπινη μορφή, ήρθε νά τόν ξαναδρ'η. Ήταν άφάνταστα δμορφη. Άπλωσε τ'ο χέρι στο νέο και τού είπε με μια μελωδική φωνή:

— Σ' ευχαριστώ, ευγενικό βασιλόπουλο, πού άκουσες τ'α πρκαχ'αία μου. Είμαι ή νεώτερη άπ' τίς δώδεκα κόρες τού Κοστιέι πού βασίλευε σ'όν Κάτω Κόσμο. Ο πατέρας μου σέ περιμένει άπό καιρό και είναι πολύ θυμωμένος μαζί σου. Όμως μη φοβάσαι τίποτα και κάμε δ,τι θ'α σου π'ω. Μόλις θ'α δ'ης τόν Κοστιέι, πές του γονατιστός και πλησίασέ τον με θάρρος, χωρίς νά φοβηθ'ης άπ' τίς φωνές του, τ'α κινήματά του και τίς φοβέρες του. Τί θ'α γίνη ύστερα, θά τ'ο μάθης άργότερα. Τώρα άς πηγαίνουμε.

Χτύπησε με τ'ο μικρό πόδι της τ'ο χ'ωμα, ή γ'η μισάνοιξε και κατέβηκαν κι' οι δυο στο βασίλειο τού Κάτω Κόσμου.

Βρέθηκαν ίσια στην κατοικία τού Κοστιέι: Ήταν έν' άστραφτερό παλάτι πού φ'ωτίζε τόν Κάτω-κόσμο, καθώς μ'ας φωτίζει έμ'ας ο ήλιος. Τ'ο βασιλόπουλο μπήκε άφοβα σ'η μεγάλη σάλα.

Ο Κοστιέι καθόταν σέ θρόνο χρυσό και φορούσε στο κεφάλι άκριβό στέμμα. Τ'α μάτια του λάμπανε σ'α δυο σμαράγδια: σ'ις άκρες τών μπράτσων του έβλεπες δυο πελώριες δαγκάνες καραβίδας. Μόλις τόν αντίκρυσε, ο Άνέλιπτος γονάτισε. Τού κάκου ο Κοστιέι έδ'αζε τρομαχτικ'ες φωνές, πού έκαναν τούς θόλους τού παλατιού νά τρέμουν. Τ'ο βασιλόπουλο πάντα γονατιστός, προχωρούσε δλοένα π'ρος τ'ο θρόνο. Όταν πιά δεν ήθελε παρ'ά δυό, τρία βήματα νά φτάση, ο Κοστιέι ξέσπασε σέ δυνατό γέλιο.

— Έχεις τύχη, τού είπε, πού κατ'αφ'ερεις και μ' έκαμες νά γελάσω! Σ' άφήνω νά ζήσης στο βασίλειό μου. Όμως, πρώτα πρέπει νά κάμης τρία πράγ-

ΚΑΝΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Τ'οπα και τ'οκαμα. Και σέ λίγο βρισκόμουν μοκριά άπό τ'ο δάσος όπου γεννήθηκα κι' άπό τ'ο πατρικό μου σπίτι πού τ'ο είχα καταστρέψει.

Νά π'ω όμως τ'ην αλήθεια, δεν είχα και μεγάλες τύψεις για αυτό. Μ'ά τρύπα ήταν στο χ'ωμα: οι γονείς μου και τ' αδ'ελφία μου μπορούσαν νά σκάψουν μιάν άλλη και νά τρυπώσουν. Ούτε μαστόρους θ'α πλήρωναν βέβαια, ούτε φόρους...

Άμα βρέθηκα μόνος μου, ή πρώτη μου φροντίδα ήταν νά πιάσω κι' έγώ ένα σπίτι στην έξοχή, μ'ά φωλιά, ένα άσυλο. Βρήκα ένα έτοιμο: Ήταν ένα γέικο δέντρο με κουφάλι. Μου φάνηκε πολύ κατάλληλο κι' άποφάσισα νά εγκατασταθ'ω εκεί μέσα. Τί όμορφα! Τ'ο μέρος ήταν ψηλό κι' είχ' άπό κάτω μου όλη τ'ην κοιλάδα. Κι' άπό πάνω μου, τ'α πουλιά με τ'α κελ'ημάτά τους

θά με διασκέδαζαν όλη τ'ην ήμέρα.

«—Καλά είσαι δ'ω, Κανελλή! είπα σ'όν εαυτό μου. Σ'αν ποιητής, δεν ήταν δυνατό νά βρ'ης ωραιότερη κατοικία. Άμή τί; τ'ο ανήλιαγο ύπόγειο τού πατέρα σου;»

Άλλά λογάριζα χωρίς τόν ξενοδόχο — ή νά π'ω καλύτερα, χωρίς τόν νοικιάρη.

Γιατί στο δέντρο πού είχα διαλέξει, κατοικούσε ή κυρά-Μαριώ, μ'ά γριά, πονηρά κακίστρα άλεπού, πού γύριζε έξω όλη τ'ην ήμέρα και σ'εδ'ον όλη τ'η νύχτα, κι' έρχόταν μετά τ'α μεσάνυχτα, χορτασμένη, για νά κοιμηθ'η.

— Μπρ'ε κατεργάρη! μου φ'ώναζε με τρομερή φωνή μόλις με είδε: ποιός σ' έμαθε νάπλώνης τ'ην κάπα σου σέ ξένα σπίτια; Έξω γοήγορα!

Φοβήθηκα τόσο πολύ πού, νά σ'ας π'ω τ'ην αλήθεια, μετάνιωσα για μιάν στιγμή πού άφησα τ'ο σπίτι μου για νά ζήσω μονάχος. Όστόσο τ'ης είπα:

— Μ'α πληρώνεις νοίκι;

— Α'υθάδικο! τώρα νά σου δείξω έγώ άν πληρώνω ή δεν πληρώνω!

Και χύμηξε. Εύτυχώς τ'α ποδαράκια μου ήταν γερά και γοήγορα. Δεν χ'άνω λοιπόν καιρό και σκαρφαλώνω άπάνω στο δέντρο. Ή κυρά-Μαριώ δεν μπορούσε νά μερτίσει. Και ξαπλώθηκα όπως μ'όρεσα σ' ένα χοντρό κλαδί και προσπάθησα νά κοιμηθ'ω.

Άλλά μόνο τ'ο ένα μου μάτι έκλεισε λίγο. Τάλλο τόχα άνοιχτό, γιατί καταλάβαινα πώς ή κυρά-Μαριώ με φύλαγε άπό κάτω άγρυπνη.

Όσο περ'οιμενε νάποκοιμηθ'ω στο κλαδί μου και νά π'έσω χ'άμω. Όσο λογάριζα νά βρ'η κανένα τρόπο για ν' άνεβ'η κι' αυτή, νά με βρ'η κοιμισμένο και νά με φάη.

Έτσι άνήσυχα και φοβισμένα πέρασα τ'η νύχτα μου.

Τ'ο πρωί, άπελπισμένη πιά άπό μένα, ή κυρά-Μαριώ χ'άθηκε. Και τότε μόνο τόλμησα νά κατεβ'ω άπ' τ'ο δέντρο.

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ματα πού θ'α σου π'ω. Θ'α μιλήσουμε για αυτό αύριο, γιατί τώρα είναι άργά. Πήγαινε νά κοιμηθ'ης.

Τ'ο βασιλόπουλο κοιμήθηκε μ'ά χαρά, σέ μιάν κάμαρα πού λ'ες και τ'ην είχαν έτοιμάσει για αυτόν.

Τ'ην άλλη μέρα, τ'ο φ'ώναξε ο Κοστιέι.

— Νά τί θ'α κάμης, τού λέει. Τ'ην έρχόμενη νύχτα πρέπει νά μου κτίσης ένα μαρμάρινο παλάτι: τ'α παράθυρα θ'α είναι άπό κρύσταλλο, ή σκεπή άπό μάλαμα. Ένα γύρω τ'ο παλάτι θ'α έχη ένα θαυμάσιο κ'ηπο και, μέσ' σ'όν κ'ηπο, λιμένες και νερά τρεχούμενα. Άν κάμης δ,τι σου λέω, θ'α είσαι φίλος μου: διαφορετικά θ'α σου σ'ίσω τ'ο κεφάλι.

Άφου άκουσε τ'α παράξενα αυτά λόγια, τ'ο βασιλόπουλο γύρισε στην κάμαρά του, και κάθισε νά συλλογιέται τ'ο θάνατο πού τόν περιέμενε. Άξαφνα μιάν μέλισσα χτύπησε στο παράθυρο λέγοντας: — Άνοιξε!

Η μέλισσα μπήκε, και τ'ο βασιλόπουλο είδε μπροστά του τ'η μικρότερη κόρη τού Κοστιέι.

— Τί συλλογιέσαι, βασιλόπουλο Άνέλιπτε;

— Συλλογιέμαι τόν πατέρα σου πού θέλει νά με κάμ'η νά πεθάνω.

— Κοιμήσου ήσυχος και μη φοβάσαι τίποτα, κι' αύριο πού θ'α σηκωθ'ης, τ'ο παλάτι σου θ'α είναι έτοιμο.

Η κοπέλλα ξανάγινε μέλισσα κι' έφυγε άπ' τ'ο παράθυρο.

Όπως τ'ο είπε κι' έγινε. Τ'ο πρωί πού τ'ο βασιλόπουλο κατέβηκε σ'όν κ'ηπο, είδε, σέ λίγη άπόσταση π'ο πέρα, ένα παλάτι πού όμοίό του δεν είχε ξαναδ'η. Δίπλα του ο Κοστιέι δεν μπορούσε νά πιστέψη σ'α μάτια του.

— Άς είναι, λέει, για τούτη τ'η φορά τ'α κατ'αφ'ερεις. Αύριο θ'α φέρω μπροστά σου και τίς δώδεκα κόρες μου. Άν δεν μαντέψης ποι'α θ'α είναι ή μικρότερη, τ'ο πελέκι θ'α σου κ'όψη τ'ο κεφάλι.

Τ'ο βασιλόπουλο γύρισε στην κάμαρά του, πολύ π'ο ήσυχο άπ' τ'ην προηγούμενη μέρα.

— Πώς νά μη τ'η γνωρίσω, έλεγε μόνος του, τ'η μικρότερη άπ' τίς δώδεκα κόρες; Δεν είν' αυτή πού με μάγεψε με τ'η χάρη της και πού τόσο πολύ μ' έχει βοηθήσει; Νά τ'η γνωρίσω; Χαρά στο δύσκολο πράγμα!

(Τ'ο τέλος στο ερχόμενο)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΕΙΚΟΝΑ

Σταλαγματιά, σταλαγματιά τ'ο κρυσταλόχο νερό, πέφτει σ'η γούβα πού έφτιαξε μονάχο. Και κάτω ή θάλασσα ή πλατειά σμίγει στο κύμα τ'ο άρμυρό διαμάντια πού κυλάνε άπό τ'ο βράχο.

ΔΙΑΛΕΧΤΗ Γ. ΖΕΥΓΔΗ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΙ (*)

«Όταν ήμουν φοιτητής στη Μόσχα — διηγείται ο Τολστόι, — ήθελα να είμαι «comme il faut», «καθώς πρέπει». Γι' αυτό προσπαθούσα να μιλώ καλά τα γαλλικά, χωρίς λάθη. Νά έχω μακρυά νύχια και καλοκομμένα. Νά είμαι καλοντυμένος. Νά χαιρετώ με χάρη, να μιλώ νόστιμα και να φαίνωμαι αδιάφορος και αηδιασμένος από τη ζωή.

Εδιάβαζα γαλλικά μυθιστορήματα που μ' άρεσαν πολύ, και προσπαθούσα να θυμηθώ τα λόγια τους. Ήθελα να μοιάσω με τους ήρωες που περιγράφαν. Μ' άρεσε πολύ και η μουσική. Επήγαινα λοιπόν συχνά με την αδερφή μου και τις φίλες της κι' άκουα που έπαιζαν πιάνο.

Επήγαινα και στον κόσμο. Διεσκέδαζα...

Μονάχα δεν έμελετούσα τα μαθήματα του Πανεπιστημίου, Άλλοίμονο! στο τέλος του χρόνου απέτυχα στις εξετάσεις...

Αναγκάστηκα τότε να έγγραφω σε άλλη σχολή, στα Νομικά, για να μη ντροπιαστώ, μένοντας στην ίδια τάξη».

Τρία χρόνια πέρασε ο Τολστόι ζώντας έτσι στη Μόσχα. Εφοιτούσε στο Πανεπιστήμιο, επήγαινε στον κόσμο και διεσκέδαζε.

Σιγά σιγά όμως του γεννιόταν μέσα του η επιθυμία να γυρίσει πάλι στο χτήμα του πατέρα του. Τον κόσμο που συναναστρεφόταν, δεν τον εθαύμαζα πιά. Ήξερε τί κρύβουν κάτω από τους καλούς τρόπους και τα γυαλιστερά νύχια αυτοί οι άνθρωποι. Δεν έπίστευε πιά πώς ήταν εύκολο να σταματήσει τις κακές πράξεις των άλλων και να σώσει τους δυστυχισμένους. Αυτό το έβλεπε τώρα δυσκολώτατο κι' απελπιζόταν. Μήπως πολλές φορές κι' αυτός ο ίδιος δεν παρασύρθηκε κ' έκανε τι κατηγορούσε τους άλλους;

Καθημερινά δυνάμωνα μέσα του η απόφαση να φύγει μακριά από τον κόσμο αυτό. Νά ζήσει στην έξοχή.

Είναι καθηκόν μου, έγραφε εκείνον τον καιρό στη θεία του, ν' αφιερωθώ σ' αυτές τις έφτακόσιες ψυχές. Νά προσπαθήσω να τους κάνω ευτυχισμένους. Δεν είναι ντροπή να τους αφήνω στα χέρια των έπιστατών που τους βασανίζουν;

Αισθάνομαι πώς μπορώ να γίνω ένας καλός ιδιοκτήτης και ότι γι' αυτό δε μου χρειάζεται το δίπλωμα του Πανεπιστημίου».

Εγύρισε λοιπόν στο χτήμα του. Ε-κανόνισε τί είχε να κάνει κάθε ώρα και κάθε ημέρα. Προσπαθούσε να βοηθή

(*) Ίδε και φύλλο 33.

τους χωρικούς. Την Κυριακή επήγαινε στα σπίτια τους, Σ' άλλον για να ιδεί σε τί είχε κατάσταση βρίσκεται το σπιτικό του. Άλλοι για να μιλήσουν τον για το πού δεν εργάζεται και ζή από την εργασία της γριάς μάννας του. Άλλοι για να συμφιλώση μια νύφη με την πεθερά της.

Παρατήρησε όμως πως ούτε στο χωριό του ήταν εύκολο να κάνει το καλό. Οι χωρικοί δυσπιστούσαν. Δεν έπίστευαν στην καλή του θέληση. Ενόμιζαν πως κάποιο κακό σκοπό έκρυβε το ενδιαφέρον του. Ήταν πιά προχωρημένοι στην ηλικία, και επειδή ήταν αγράμματοι και κατατρεχισμένοι από τη δουλειά, ήταν πολύ δύσκολο ν' αλλάξουν, να καλυτερέψουν.

Ύστερα έβλεπαν τον κύριό τους τόσο νέο, τόσο ανίδεο από τη ζωή των χωρικών! Πώς να του έχουν έμπιστοσύνη;...

Μα ούτε ο Τολστόι καταλάβαινε καλά τους χωρικούς. Αρχοντόπουλο αυτός, δε μπορούσε να νοιώσει τα βάσανα και τους πόνους τους. Νόμιζε πως μπορούσαν αλλά δεν ήθελαν να διορθωθούν.

Άλλα τρία χρόνια πέρασαν έτσι. Ο Τολστόι άρρώσθησε από τη στενοχώρια του. Ευτυχώς ο αδερφός του ο Βλαδίμηρος, που ήταν αξιωματικός στον Καύκασο, τον επήρε κοντά του. Κατατάχτηκε κι' αυτός στο στρατό κι' έγινε αξιωματικός.

Ζούσε ευχαριστημένος στον Καύκασο. Εθαύμαζε πολύ την ώραία φύση κι' άρχισε να έννοη την ψυχή των άπλων ανθρώπων, των χωρικών και των στρατιωτών.

Τον καιρό εκείνο στη Ρωσία ήταν πόλεμος. Ο Τολστόι έλαβε μέρος σε πολλές μάχες κι' έπολέμησε παληκάρια κι' έπληγώθηκε μάλιστα.

Στον πόλεμο εθαύμασε τους Ρώσους στρατιώτες. Τί γενναίοι που ήταν! Υπόφεραν πολλά, χωρίς να παραπονιούνται.

Έγραψε από τις περιπέτειές του αυτές τόσο θαυμάσια βιβλία ώστε έγινε μονομιάς δοξασμένος. Όλοι ήξεραν το όνομά του και μιλούσαν γι' αυτόν.

Σε λίγο πήρε γυναίκα τη δεύτερη κόρη ενός γιατρού, τη Σοφία. Έζησαν μαζί ευτυχισμένοι για πολλά χρόνια κι' απόχτησαν δεκατρία παιδιά. Από αυτά τους έζησαν τα έννιά, τέσσερα κορίτσια και πέντε αγόρια.

Όσο τα παιδιά τους ήταν μικρά, ζούσαν στο χτήμα τους. Τώρα ο Τολστόι είχε μεγαλύτερη πείρα και μπορούσε να βοηθή τους χωρικούς καλύτερα.

Αμα όμως έμεγάλωσαν τα παιδιά τους κ' ήρθε ο καιρός να μάθουν γράμματα, άφησαν το χτήμα κι' επήγαν στη Μόσχα.

Εκεί ο Τολστόι εγύρισε κάποτε τις φτωχικές συνοικίες κι' είδε τη μεγάλη

δυστυχία του κοσμάκη. Ήρθε πίσω στο σπίτι του κι' έκλαψε όλο το βράδυ απελπισμένος. Τόσο πολύ είχε λυπηθεί. Προσπάθησε να καλυτερέψει τα πράματα. Έξακολούθησε να γράφη βιβλία για να κάνει και τους άλλους να νοιώσουν την κατάσταση και να λυπηθούν.

Στον κόσμο άρεσαν πολύ τα βιβλία του. Όλοι τα διάβάζαν. Από την άκρη του κόσμου έρχόταν να γνωρίσουν το μεγάλο συγγραφέα και να τον θαυμάσουν. Κι' όμως ο Τολστόι δεν ήταν ευτυχισμένος. Όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο και πιό πολύ στενοχωριόταν. Έβλεπε πόσο βαθιά ριζωμένη ήταν η κακία σε πολλούς ανθρώπους. Έβλεπε πόσο ατελείωτη ήταν η κακομοιριά των φτωχών. Πονούσε για όλα αυτά κι' αδιάκοπα έγραφε. Τα πράγματα δεν άλλαζαν τόσο γρήγορα όσο η καρδιά του το επιθυμούσε.

Η ζωή στη Μόσχα του είχε γίνει πάλι ανυπόφορη. Δεν μπορούσε τα ζή ανάμεσα σε τόσο ύποκρισία και κακία. Έφυγε πάλι. Γύρισε πάλι στο χτήμα του, στην Ίωνάια Πολιάνα.

Αποχαιρέτησε για πάντα την παλιά του ζωή της πολυτέλειας και του κόσμου. Φόρεσε χωρικά φορέματα και κάθε μέρα πήγαινε στο χωράφι και βοηθούσε τους χωρικούς στη δουλειά τους. Έρραβε μόνος τις μπότες του. Άρχισε να τρώει απλά φαγητά, πρό πάντων χόρτα και όπωρικά. Έπαψε να πίνει και να καπνίζει.

Άρχισε μια καινούργια ζωή θεμελιωμένη πάνω στην εργασία και στην αγάπη.

Οι χωρικοί τον αγαπούσαν τώρα που τον έβλεπαν σε τέτοια ηλικία να εργάζεται μαζί τους. Έρχονταν συχνά να τον εύρουν και να του ζητήσουν τη συμβουλή του. Συχνά τον έρωτούσαν πως πρέπει να ζουν.

«Ν' αγαπάτε ο ένας τον άλλον», τους έλεγε ο Τολστόι, «Νά μην ανταποδίδετε το κακό και να εργάζεστε. Εγώ σ' αυτά βρήκα την ευτυχία μου, και σεις μονάχα σ' αυτά θα τη βρήτε».

Ζ. Σ. Φ.

ΑΝ...

«Αν τ' άστρα πέφτανε καμιά φορά στη γη, Κι' αν τα λουλούδια ανέβαιναν στα ουράνια Ο ουρανός θα μοσκοδόλαε κάθε αύγη Κι' η γη θα νάλαμπε από φως και περηφάνεια!

Όμως οι άγγελοι πούχουνε φτερά, Για να μαζέψουν τ' άστρα τους θάρσυνε, Μα έμεις θα βλέπουμε μονάχα συνφορά: Τα λουλούδια μας στα ψηλά ν' ανθούνε... (Από τ' Άγγλικο)

ΜΑΡΙΚΑ Μ. ΦΑΛΑΓΚΑ

Ο ΤΑΣΟΣ ΣΤΗΝ ΨΑΡΟΒΑΡΚΑ

«Στερνή μου γνώση να σ' είχα πάντα...»
(Λαϊκή παροιμία).

Στην ακροθαλασσιά, ο Μίμης, κι' ο Τάσος, ξυπόλητοι κι' οι δύο, βουτούν τα πόδια τους στα νερά. Κι' η αλήθεια είναι πως στην αρχή τους άρεσε πολύ, αλλά τώρα, επειδή είναι πολλή ώρα που βάσταξε αυτό, αρχίζουν να το βαριούνται. Πρέπει κάτι άλλο να κάνουνε πιά. Σαν τί όμως; Χμ, έδω είν' ο κομπος! Νά χτίσουν φούρνους με την άμμο; Πφ! Σπουδαίο παιχνίδι! Φούρνους χτίζουνε τα μωρά μόνο.

Δεν πάμε να σκαρφαλώσουμε στο μώλο, να πούμε κανένα τραγούδι; λέει άξαφνα ο Μίμης. Αυτό είναι το καλύτερο.

— Όχι. Άλλά ξέρεις τί να κάνουμε;
— Τί;
— Βλέπεις την ψαρόβαρκα του κύρ-Μανώλη εκεί δά;

— Τη βλέπω, έ, και;
— Νά, να πάμε στην ψαρόβαρκα λέω.
— Στην ψαρόβαρκα; Μα πρέπει να κολυμπήσουμε για να πάμε στην ψαρόβαρκα. Δε βλέπεις που ο άέρας την έχει τραβήξει στ' ανοιχτά; Ξέρεις κολύμπι;

— Όχι.
— Ούτ' εγώ.
— Έ, τότε;
— Μα νά, δεν έχουμε ανάγκη να κολυμπήσουμε. Θα κρεμαστούμε από το σκοινί που την έχουν δεμένη, και θα πάμε.

Καταλαβαίνω... Και θα γυρίσουμε με τον ίδιο τρόπο πάλι;
— Ναι... Καλή δεν είναι η ιδέα μου;
— Καλή... αλλά αν...

— Τι αν;
— Α, τίποτα... Νά, ήθελα να πω πως εγώ μια φορά δεν έρχομαι ούτε έτσι στην ψαρόβαρκα. Άν θές να πας μόνος σου, πήγαινε.

Κι' ο Μίμης χαμογέλασε με πονηρία. Ο Τάσος σά να κατάλαβε πως κάτι έσημεινε αυτό. Έτσι ο ένθουσιασμός του κόπηκε λίγο.

— Γιατί δε θάρρης; Φοβάσαι;
— Όχι, όχι. Άλλά έτσι τελospάντων, δε θέλω. Πως το λένε; Έμένα μ' άρέσει καλύτερα να κάθουμαι στο μώλο και να τραγουδάω.

— Εγώ θα πάω. Μα γιατί είσαι έτσι κουτός μερικές φορές;

Ο Μίμης χαμογέλασε με τον ίδιο τρόπο. Σά νάλεγε: Θα το δούμε ποιος είναι ο έξυπνος, μη βιάζεσαι!

Ο Τάσος δε τι είπε το έκανε. Κρεμάστηκε από τη μπαρούμπα, που είχε τεντώσει γερά, γιατί ο άέρας έσπρωχνε στ' ανοιχτά την ψαρόβαρκα, και σε λίγη ώρα βρισκότανε κεί. Ο Μίμης, την

Ίδια στιγμή, σκαρφάλωνε στο μώλο.

— Νά δής τί ώρατα που είναι δώ! του φώναζε ο Τάσος απ' την ψαρόβαρκα.

Ο Μίμης δε μίλησε. Άρχισε το τραγούδι μόνο. Κι' ο Τάσος, που θρονιάστηκε στην πλωρή της ψαρόβαρκας, σά δεν είχε τί άλλο να κάνει, τον έσιγον-τάριζε απ' τη θάλασσα:

... Βάρκα που πας
γιαλό - γιαλό...

Άλλά με το τραγούδι η ώρα πέρασε. Και στο διάστημα αυτό, ο άέρας γύρισε τώρα την έσπρωχνε προς τ' ακρογιάλι την ψαρόβαρκα. Έτσι, χωρίς να το πάρη μυρωδιά ο Τάσος, η μπαρούμπα χαλάρωσε και στη μέση βούτηξε στο νερό. Μόλις ο Τάσος το είδε αυτό, τάχασε. Χλώμιασε κι' έβαλε τα κλάμματα: πως θα γύριζε στην ακρογιάλι; η μπαρούμπα δεν τον ώφελοόσε σε τίποτα πιά... Γιατί αφού βουτούσε στο νερό, έπρεπε να κολυμπήσει; μα ήξερε κολύμπι; Τι θα γινόταν λοιπόν;

— Έεεε... Μίμη!

Μίλησες;
Τώρα καταλάβαινε ο Τάσος γιατί ο Μίμης χαμογέλοσε με πονηρία, όταν τον ρωτούσε αν θα πήγαινε κι' αυτός στην ψαρόβαρκα.

— Βλέπεις τα; Μην κλαίς όμως... Θα πιά να φέρω τον αδερφό μου, για να τραβήξουμε μαζί τη μπαρούμπα, να τεντώση, κι' έτσι γυρίζεις... Περίμενε μας!

Μπορεί να κάνει κι' αλλιώς; Θα τους περιμένει.

Κ. Π. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ

Ο ΓΕΡΟ-ΒΑΡΚΑΡΗΣ

Μια μέρα, βρισκόμενος στα Θεραπεία και θέλοντας να περάσω στην αντικρινή δχθη του Βοσπόρου, πήγα να διαλέξω μια βάρκα μέσα σ' όλες αυτές που περιμένα.

Όλες όμορφες, φρεσκοβαμμένες και μ' ένα νέο και γερό παληκάρι για βαρκάρη τους. Μόνον αυτή που ήταν η σειρά της, φαινότανε σαν φτωχή συγγένισα κοντά στις άλλες. Άντι για βελουδένια μαξιλάρια, είχε απλά μαξιλαράκια από πολύχρωμο τσίτι, περιποιημένα όμως. Άλλά τόσο παλιά και μ' ένα τόσο γερό και φτωχοντυμένο βαρκάρη, που απότομα σχεδόν την έδιωξα κι' έγενεφα στη διπλανή, μια φρεσκοβαμμένη καινούργια βάρκα να πλησιάση.

Την ώρα που παραμέρισε για να κάνει τόπο στην άλλη, τότε μόνο είδα με πόση προσοχή ήταν πανταρισμένα τα φτωχά μαξιλαράκια. Από καμιά γριούλα, τη γυναίκα του γέρου χωρίς άλλο, για να μην φαίνεται τόσο φτωχή και παλιά η βάρκα τους και διώχνει τους πελάτες.

Την ίδια στιγμή, συναντήθηκε το

βλέμμα μου με το βλέμμα του φτωχού βαρκάρη, ένα πονεμένο βλέμμα, γεμάτο εγκαρτέρηση και παράπονο.

Και τότε, τότε μόνο, ένιωσα μια δυνατή λύπη να σφίγγη την ψυχή μου, που δεν μ' άφησε όλη την ημέρα.

Συλλογίστηκα να πάω την επομένη, να διαλέξω τη βάρκα ανάμεσα απ' όλες τις άλλες, να τον συγχάρω για το γοστό των φτωχών του στολιδιών και να παίρνω αυτή κάθε φορά που θα είχα ανάγκη από βάρκα.

Άλλά, ούτε την επομένη, ούτε όλες τις άλλες ημέρες, μ' έλες μου τις προσπάθειες, μπόρεσα να τον ξαναβρώ.

Από τότε, μη σάς φανεί παράξενο, απ' όλες τις κακές πράξεις της ζωής μου, καμιά δε μ' άφησε τόσο πικρές τύψεις, όσο η προσβολή που κάνα στο γέρο-βαρκάρη και στη φτωχή, μα τόσο περιποιημένη βάρκα του.

(Pierre Loti)

Β. Κ. Μ.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΓΕΛΩΤΟΠΙΟΣ ΤΟΥ ΒΕΖΙΡΗ

Ο Σουλτάνος αποφάσισε κάποτε να κάνει ένα γλέντι: ήθελε λοιπόν πολύ ξεγυμνω γελωτοποιό. Έμαθε πως ο Βεζύρης του είχε ένα τέτοιο, και του λέει:

— Απόψε θα μου στείλεις το γελωτοποιό σου και θα το πής ν' αναπτύξει όλη του την έξυπνάδα για να μάς διασκεδάση.

Ευχαρίστως, του αποκρίθηκε ο Βεζύρης, και πήγε να συναντήσει το γελωτοποιό του και να του δώσει τις προούμενες οδηγίες.

— Άκουσε, του λέει, θα πας απόψε στο παλάτι του Σουλτάνου και θα καταβάλεις όλες σου τις προσπάθειες για να γελάση ή επίσημη παρέα. Πρόσεχε όμως μην κάμεις λόγο καθόλου για πληρωμή, τόκοις!

— Πέκει, εφέντημ!

Όταν ήρθε η ώρα, ο γελωτοποιός πήγε στο παλάτι, και πραγματικώς, με τα έξυπνα άστεία του έκαμε το Σουλτάνο και την παρέα του να ξεκαρδιστούν απ' τα γέλια.

Όταν όμως έφευγε, περίμενε πως θα πάρη την αμοιβή του, μα ο Σουλτάνος δεν του δωσε τίποτε.

Ο γελωτοποιός, μόλις πήγε κοντά στην πόρτα της σάλας για να βγί έξω, γύρισε πίσω και λέει του Σουλτάνου:

— Ο αφεντικός μου, στέλνοντάς με έδω, μου είπε να μην κάνω λόγο για χρήματα: μήπως σάς είπε και σάς τα ίδια;

Ο Σουλτάνος ευχαριστήθηκε πολύ για την τελευταία αυτήν έξυπνάδα του γελωτοποιού και τον αντίκριψε πλουσιοπάροχα.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

χοροπηδοῦσε γύρω του σὺν τρελ-
λός, χάλαινε τὸν κόσμο.

Μετά ἀπ' τὸ πρόγευμα, πήγαι-
νε μαζί του περίπατο, καὶ τὸ
βράδυ, στὰν ὁ μπαμπὰς διάβαζε,
αὐτὸς κοιμόταν ἥσυχος στὰ γό-
νατά του.

Ὁ Χάρυ ἦταν ἕνας σκύλος—
ἀλλὰ ἕνας σκύλος πολὺ ἔξυπνος
καὶ μὲ πολλὰ «ψυχικά χαρί-
σματα» πὺν μερικοὶ ἄνθρωποι,
δυστυχῶς, δὲν τὰ ἔχουν.

Μαργαριώνας Βασιλιάς

✱

ΜΩΡ' ΚΥΝΗΓΟΙ!

Ἀκόμη σκουῖζον τὰ νυχτοπού-
λια, ὅλο τὸ χωριὸ κοιμάται. Ποῦ
καὶ ποῦ, στὸ θόρυβο πὺν ἔκαναν
οἱ ἀρβύλες μας στὸν λιθόστρωτο
δρόμο, γαυγίζε κανέναν σκύλος.

Κουκουλιωμένοι κι' οἱ δύο μας
μέσ' αὐτοὺς μανδύες μας, περπατοῦ-
σαμε γοργά. Ἡ τριγύρω πένθη-
ση σωπῇ μᾶς ἐπιβάλλεται. Φτά-
σαμε στὸ δημοσίον δρόμο, πὺν ὁ-
λόλευκος ἀπ' τὴ σκόνῃ, προχω-
ρεῖ μέσ' ἀπὸ πύλας, γκρεμινούς
καὶ φθάνει ὡς κάτω στὴ θά-
λασσα.

— Ἀργήσαμε, μοῦπε ὁ ἔξερ-
φός μου Μήτσος, σφουγγίζοντας
τὴ μύτη του μὲ τὸ μανίκι. Δὲ μι-
λῃσα, μόνο ἐπιτάχυνα κι' ἐγὼ τὸ
βήμα μου.

Θάτανε μιά ἡ ὥρα ὅταν ἀφῆ-
σαμε τὸ μεγάλο δρόμο καὶ πήρα-
με τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ βουνό. Ἐ-
πειτα ἀπὸ λίγο φθάσαμε σ' ἕνα
πεσμένο πεῖκο καὶ καθήσαμε γιὼ
νὰ ξεποστᾶσουμε.

— Σούουτ... μοῦπε ὁ Μήτσος
καὶ μ' ἔπιασε τὸ χέρι, μὴν κου-
νιέσαι! Ἀμέσως πήρε τὸ τουφέκι
του ἀπὸ χάμω... σημάδεψε.

Δὲν εἶχα προλάβει νὰ διακρί-
νω τί σημάδευε,—μάτι πον τὸξε,
—κι' ἕνα «μπούνι», μὲ διέκοψε.
Εὐθὺς μετὰ ἀκούσαμε ἕνα «φάπ»
κι' ἔπειτα πάλι σιγή.

— Φτοῦ!... εἶπε μὲ θυμὸ ὁ
Μήτσος, τρεχόντας κοντὰ στὸ
σκονίον πὺν εἶχε σημάδεψῃ.

Κατάλαβα τὴ συνέβησε καὶ θέ-
λησα νὰ γελᾶσω, μὰ ἡ ἰδέα πὺν
ὁ Μήτσος θυμῶναι εὐκολα, μὲ
κράτησε.

— Ἀκούς ἐκεῖ νὰ τὸν πάρουν
τὰ σκάγια καὶ νὰ μοῦ φύγῃ, εἶ-
πε ὁ Μήτσος γυρίζοντας, δὲν
δὲν τὴν εἶχα πάθει ποτέ μου!
Δὲ μπόρεσα νὰ κρατηθῶ κι'
ἄρχισα τὰ γέλια.

— Εἶναι νὰ μὴ γελᾷς, τοῦπα,
μωρ' κυνηγός ποῦσαι!

Αὐτὸ ἦταν ὅλο, κι' ὁ Μήτσος
θῆκωσε δὲν θυμῶναι τί μοῦ εἶ-
πε, μὰ ὅσα σέρνει ἡ σκούπα...
Ὁ θυμὸς τὸν πέρασε ἀνὰ φθά-
σαμε σ' ἕνα πρόχωμα ἀπ' ἐκεῖ-
να πὺν φτιάχνουν οἱ κληνοὶ γιὰ
καρτέρι.

— Ἐδῶ θὰ σὲ δοῦμε καὶ σένα,
εἶπε ὁ Μήτσος, καὶ κάθισε πίσω
ἀπ' τὸ ἕνα, καὶ ἐγὼ παρέκει, πί-
σω ἀπ' τ' ἄλλο πρόχωμα. Τὸ καρ-
τέρι ἄρχισε.

Ξάφνον κατὶ σὺν ροχαλητὸ
ἄρχισε νὰ σκάβῃ τοὺς λαγούς
καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀρίνη νὰ βγοῦν
ἐξῶ ἀπ' τὴς τρύπες τοὺς.

Ὁ Μήτσος, ὁ κυνηγός, κοιμό-

τανε μακαρίως. Χαμογέλασα, ἄλ-
λὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλω χασμουρί-
σθηκα. Μὰ σὲ καλὸ μου, νύστα-
ξα... καλὰ ἔκανε ὁ Μήτσος
πὺν τὸν πήρε.

Τυλίχτηκα καλύτερα καὶ κά-
θησα πὺν ἀναπαυτικά. Δὲν ἔξερ-
ποσὴ ὥρα πέρασε, ὡς δὲν κατὶ
μὲ τοίμπησε τόσο πολὺ, πὺν μὲ
ξύληψε: ἦταν ἕνα μυρμήγκι. Ὁ
Μήτσος ροχάλιζε, σηκώνοναι
λοιπὸν πέρων τὸ τουφέκι μου καὶ
σκοπεῖω... ἕνα δέντρο.

— Μπούμ!... Ὁ Μήτσος στὸν
κρότο πετάχτηκε ξαφνιασμένος.

— Τὴ τρέχει; μοῦ λέει.

— Λαγός, τ' ἀπάντω γελώντας.

— Τὸν σκότωσες; μὲ ρώτησε,
τρίβοντας τὰ μάτια του.

— Τὸν πήραν τὰ σκάγια, ἀλλ'
ἔφυγε... δὲν τὴν εἶχα πάθει πο-
τέ μου.

— Μωρ' κυνηγός ποῦσαι!

— Μὰ καὶ σὺ δὲν πᾶς πίσω,
τοῦπα λιγάκι θυμωμένα. Ἐπει-
τα ἀπὸ λίγο, λυπημένοι γιὰ τὴν
ἀποτυχία μας, γυρίσαμε στὸ χωριὸ
Νυχτοπούλι

✱

ΑΠ' ΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΑΚΙ ΜΟΥ

Εἶναι πολλὴ ὥρα τώρα πὺν ἔ-
δωκε ὁ ἥλιος. Καταστάλαξαν στὸν
ὀρίζοντα τὰ λαμπρὰ χρώματα.
Σκοτείνισαν. Ἀνάψαν τὰ φανάρ-
ια τοῦ δρόμου. Καθένα ὀρίζει
τὸ ἄσπρο φῶς του γύρω του,
στὶς πὺν κοντινὲς χαυμαδιές,
πὺν εἶναι ἀραδιασμένες σ' ὅλο
τὸ μᾶκρος τοῦ δρόμου.

Χαζεύω ἀκουμπισμένη στὸ
μπαλκονάκι μου, μὲ κεφάλι ἔξ-
νοιαστο ἀπὸ μαθήματα καὶ σκο-
τούρες: Αὐριό Κυριακή!

Κοιτάζω τὸν ἀσφαλιστὸν μέ-
νο δρόμο πὺν τραβᾷ ὡς τ' Ἀρά-
νικα. Ὅλα μ' ἐνδιαφέρουν! Νά,
δέστε τὴς χουμαδιές. Τὴ μεγάλ-
λες πὺν εἶναι! Θυμᾶμαι ἀμυδρὰ
τότε πὺν τὴς φύτεψαν: θὰ ἦσαν
πέντε χρονῶν. Ἦταν τόσες μι-
κρούλες. Ἐπρεπε νὰ σηκωθῶ στὶς
μύτες τὸν ποδιὸν μου γιὰ νὰ
σκύψω μέσῃ στὸ ψάθινον φράγμα
καὶ νὰ δῶ τὴν χουμαδίτσα. Τὴ-
ρα ἐγὼ φαίνομαι τόση δὲ κοντὰ
τοὺς. Κι' ὅμως εἶμαι πὺν μεγάλ-
λη τους. Τὴ γογγίζω πὺν μεγα-
λώνουν τὰ δέντρα!

Ἐνα θαλασσιδὸν ἀεράκι φυσᾷ
λίγο καὶ κείνες κουνοῦν ἐλαφρὰ
τὰ μακρὰ τους φύλλα, κάνοντας
χαριτωμένες ὑποκλίσεις. Νά, αὐ-
τὴ ἔδω παίξει μὲ τὸ φῶς. Σκύβει
ἀπὸ δῶ καὶ φαντάζει ἡ μιστὴ
ἐνῶ ἡ ἄλλη μιστὴ γάνεται κατὰ
σκιά, σκύβει ἀπὸ καὶ καὶ λουζόν-
ται στὴ λάμψη τὰ σκοτεινὰ κλα-
διὰ γιὰ νὰ βυθισθοῦν τὰ φωτει-
νὰ στὸ σκότος.

Ἐνα κλάζον αὐτοκινήτου χτυ-
πᾷ ἐπίμονα. Τραβᾷ τὰ μάτια
μου ἀπ' τὰ δέντρα. Μιά γάτα
στέκεται στὴ μέση τοῦ δρόμου.
Τὰ μάτια τὴς γυαλίζουν σὺν πο-
λύτιμα πετράδια. Τὸ τυφλωτικὸ
φῶς τοῦ προβάλλει τὴν τρέπει
σὲ φυγή. Φωτίζει λαμπρὰ ὅλο τὸ
δρόμο σ' ἕνα κανονικὸ τρίγωνο
πὺν προχωρεῖ γογγίζω σὺν μα-
γικὸ ταπέτο.

Τ' ἀντικρινὸν μου φανάρκι σβύ-

νει σιγά-σιγά. Τὴ ἔπαθε; Θὰ χά-
λασε ὁ γλόμπος φαίνεται. Βου-
τήχτηκαν σὲ σκοτάδι οἱ χουμα-
διές πὺν εἶναι κοντὰ του. Μία
σκιά σηκώνεται ἀπ' τὸ περὶ-
δρόμιο, κάτω ἀπ' τὸ σβυστὸ
φανάρι καὶ προχωρεῖ στὸ πλαϊνόν,
τὸ ἀναμμένο. Εἶναι ἕνας γέρο-
Ἀράνης ζητιάνος, ὁ φίλος μου.
Κάθε βράδυ ἔρχεται καὶ κάθεται
στὸ ἴδιο μέρος. Ἀνοίγει ἕνα
μπογαλάκι, ξεδιπλώνει ἕνα χαρ-
τί καὶ βγάζει κατὶ δὲν διακρίνω
καλὰ τί εἶναι. Σίγουρα ὁμῶς
θὰ εἶναι φαλάφιλ καὶ πηττα, τὸ
φατὶ τῶν Ἀραπάδων. Μὰ δὲν
τρῶει; Γιατί; Μπούμ! Θεέ μου,
τί εἶναι!; Οὐφ, ἀλήθεια τὸ ἔξα-
σα, ἐπτά ἡ ὥρα, εἶναι τὸ κανόνι
τοῦ Ρωμαίου. Ἐκείνοι πὺν νή-
στεψαν ὅλη τὴ μέρα, ἔχουν δι-
καιώμα νὰ φᾶνε τώρα.

Ὁ γεροντικός μου ἔκανε μιά
μετάνοια καὶ στρώθηκε πὺν φτω-
χικὸ του φαγάκι. Ἀς μῶδ μέσα
πιά. Βαρέθηκα νὰ χαζεύω...
Ἰουλιέττα Ρωμαίου

✱

ΣΤΕΦΑΝΙΑ

Αὐτὴ τὴν ἱστορία μοῦ διηγῇ-
θηκε ἕνα χαμομήλι:

«Ἡ πόρτα τοῦ περιβολιοῦ ἄ-
νοιξε, καὶ ἕνα σωρὸ παιδιά μῆ-
νοιξε, καὶ ἕνα σωρὸ παιδιά μῆ-
νοιξε καὶ γέλια. Ἐνα
ἀγόρι ἔκοψε κόκκινα τριαντά-
φυλλα, ἡ μικρούλα μὲ τὴν κίτρι-
νὴ ποδίτσα δυὸ ἄσπρες ντάλιες,
ἡ ἀδελφούλα τὴς ἔκανε ἕνα μπου-
κέτο ἀπὸ γεράνια, γοργόφυλλα
καὶ μαβιά ἀστρα, ἡ νιαντὰ πῆγε
κι' ἔκοψε μερικὸς μενεξέδες,
πὺν εἶναι τόσο ταπεινοί, ἔλεγε
στὰ παιδιά, κι' ἐμᾶς δὲν μᾶς
κοίταξε κανεῖς. Φωνές ἀκούγον-
ταν ἀπ' τὰ διάφορα μέρη.

— Δές, Νίνα, δές τίς ὅταν-
τες, τί φρουγτωτές... Καίτη...
Καίτη... χάνεις. Κοίταξε τὰ κί-
τρινα τριανταφυλλάκια.

— Νά!... πὺν ὥρατα εἶναι
τὰ δικὰ μου τὰ κόκκινα.

Γύρισα διακουμένο νὰ πῶ κι'
ἐγὼ σ' ἀδελφάκια μου, οἱ ἐμᾶς
δὲν μᾶς κοίταξε κανεῖς, μὰ ἐκεῖ-
νη τὴ στιγμή ἀκούσα φωνές:

— Στεφανία, ἔλα, φεύγουμε,
φώναξε ἡ νιαντὰ.

— Σέλω λουλού, κι' ἐγὼ σέλω,
φώναζε ἕνα κοριτσάκι ὡς τριῶν
χρονῶν.

Ἡ νιαντὰ τὸ πήρε μὲ βία στὰ
χέρια τὴς, καὶ προχώρησε μὲ τὰ
ἄλλα ἀδελφάκια.

Καὶ ἡ μικρὴ Στεφανία ἄρχισε
τὰ κλάματα τόσο δυνατὰ, πὺν
ἡ νιαντὰ ἀναγκάστηκε νὰ ξανα-
γυρίσῃ. Τὴς ἔκοψε δυὸ φαντα-
στερὰ τριανταφυλλάκια, μὰ ἡ μικρὴ
τὰ πέταξε μὲ πείσμα. Τὴν πῆγε
στὴν κρεβάτινα, τὴς ἔδωσε ἕνα
ἄσπρο, μὰ οἱ ξανθὲς μπούκλες
ταλαντοῦνησαν ἀπ' τὴν ἄρνηση.
Τὴν πῆγε σ' ἄλλα λουλούδια, ὅ-
ταν τὰ κλάματα ἐξακολούθη-
σαν. Κι' ἔξαφνα γλύστρησε ἀπ'
τὰ χέρια κάτω κι' ἄρχισε νὰ
τρέχῃ ὅσο μποροῦσε.

Ἦρθε σιμὰ σὲ μᾶς τὰ φτωχὰ
χαμομήλι καὶ ἔκοψε λίγα μὲ τὸ
μικρὸ τὴς χεράκι, Πόνσσα πὺν
θὰ πέθαιναν τ' ἀδελφάκια μου,

μὰ πάλι εὐχαριστήθηκα γιὰ τὴν
μάντεψα πὺς τῶκοις μ' ἀγάπη
ἀληθινή, ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ
ἐκατοφύλλα καὶ τὰλλά φαντα-
στερὰ ἄνθη. Ὅταν γύρισε στὴ
νιαντὰ τὴς, τὴς ἔδωσε ἕνα, κι'
ἡ νιαντὰ ἔκλεινε πὺν ἔκοψε τοὺς
ταπεινοὺς μενεξέδες τὸ πέταξε
μὲ τ' ἄλλο χέρι... κι' ὅταν διη-
γήθηκε στ' ἄλλα ἀδελφάκια τὴ
λουλούδι ἦθελε ἡ μικρὴ, ἔσα-
σαν κι' αὐτὰ στὰ γέλια.»

Αὐτὰ μοῦ εἶπε τὸ φτωχὸ χα-
μομήλι καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυ-
μία ὅτι θὰ ἦθελε νὰ ἔμοιαζαν
ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σὺν τὴν ἀθώα
Στεφανία.

«Ἀχ, μὴ μᾶς περιφρονεῖτε,
ὅταν θανιμάζετε τὰλλά λουλού-
δια» μοῦ πηθύρισε, τὴν ὥρα πὺν
ὁ ἄνεμος ἔκανε νὰ τρέμουν τὰ
πέταλά του...

Δώρα Ἀνθῆ

✱

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Μ' ἄρσεις, θάλασσα γλυκερά,
τὴ νύχτα μὲ φεγγάρι,
Σὺν παίξεις στὴν ἀγοργιαλὰ
Μὲ νάζι καὶ μὲ χάρη.

Καὶ γιὰ φουρτούνες ἂν μοῦ ποῦν
Καὶ γιὰ τὰ κρημάτια σου,
Μ' ἄρσεις πάλι, κι' ἂς χτυποῦν
Ἐδῶ τὰ κύματά σου.

Ἐσὺ 'σαι ὄνειρο, χαρὰ
Γιὰ μένα κι' εὐτυχία,
Κι' ἂς φέρνεις καὶ καίμια φορὰ
Στὸν κόσμο δυστυχία.

Μπουμπουλία

✱

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Φιφὴ ῥωτᾷ τὸν μικρὸ Κω-
στάκη πὺς θὰ γίνῃ ὁ γάμος τὴς
ἀδελφῆς του, κλειστός ἡ ἀνοιχτός;
— Ἀνοιχτός! ἀπαντᾷ μὲ στόμ-
φο ὁ Κωστάκης.

— Καὶ πὺν τὸ ξέρεις;

— Μ' ἀπὸ σήμερα ἡ μαμὰ ἂ-
νοιξε ὅλες τίς πόρτες!

(Γεγονός) *Μπουμπουλία*

✱

Στὸ μάθημα τὴς Γεωγραφίας.
Ὁ δάσκαλος:—Λοιπὸν τὸ Πα-
ρίσι ἔχει τρία ἑκατομμύρια κα-
τοίκους.

Ὁ Νίκος:—Λογαριάζετε,
κύριε, καὶ τὸ θεῖο μου πὺν πῆγε
προχθές;

Περιπλοκάς

✱

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οἱ συνδρομηταὶ μου, ὅταν
λήγῃ ἡ συνδρομὴ των, νὰ
τὴν ἀνανεώσουν ἀμέσως,
χωρὶς νὰ μὲ υποβάλλουν εἰς
τὸν κόπον καὶ τὸ ἔξοδον νὰ
τὸ υπενθυμίζω στὸν καθέ-
να ἰδιαιτέρως. Ἡ ἐγκαίρη
ἀνανέωση τὴς συνδρομῆς
εἶναι τὸ πρῶτιστον χρέος
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου,
τὴν 12 Αυγούστου 1931

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα
μὲ ἀνεπαρκῆς γραμματόσημο, γιὰ
τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρωθῶ.
Ζηγίετέ τα καὶ βάζετε τὸ γραμ-
ματόσημο σωστό. — Δὲν ἀπαντῶ
σὲ κανένα, ὅταν μὲ ρωτᾷ γιὰ
πράγματα πὺν τὰ ἔχει ὁ Ὅδη-
γὸς τοῦ Συνδρομητοῦ. Τιμὰ-
ται δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6,
καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ
ὁποῖος θέλει νὰ λαβαῖν μέρος
στὴν κίνηση.

ΖΕΣΤΗ φοδερή, παιδιὰ μου, πρῶ-
τοφανής. Γίποτα σχεδὸν δὲν μπό-
ρεσα νὰ κάμω αὐτὴ τὴν ἐβδομάδα:
ὅτε ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ νὰ
βγάλω, ὅτε πολλὰ κομμάτια Συ-
νεργασίας νὰ διαβάσω. Κι' ὁ κ.
Φαίδων, ἂν κι' εἶναι τώρα καλὴτε-
ρα, δὲν μπόρεσε πάλι νὰ σᾶς γρά-
ψῃ... Ἀν ρωτᾶτε καὶ γιὰ τὸν Ἀνα-
νία, ἀφορμὴ γύρισε γιὰ νὰ διαβῇ τὴν
«Κυριακή». Μὰ πὺν θὰ πᾶ! Μπό-
ρεῖ νὰ μὴ θροῖσῃ; Ἀπὸ μέρα σὲ
μέρα περιμένουμε αὐτὸ τὸ «ρεῦμα»
πὺν ἔρχεται ἀπὸ τὸν Πόλο καὶ δὲν
μπορεῖ ἀκόμα νὰ περάσῃ τίς Ἀλ-
πεις. Ἐ, θὰ τίς περάσῃ κι' αὐτές,
καὶ θὰ θροῖσθοῦμε καὶ μετὰ καὶ θὰ
ναυπησοῦμε...

Ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστεῖ πολὺ
τοὺς *Βατράχους* πὺν «μὲ ἀγάπη
καὶ σεβασμὸ τοῦ εὐχρηστῆ, γορ-
γώτερη καὶ περασιτικὰ νὰ εἶναι ἡ
ἀρρώστια του». Καὶ τὸ *Δόσκειν*
ἐπίσης πὺν τοῦ ἔγραψε στὸ μπλ-
λιστάκι του «περασιτικά».

Εἶδες, *Νάμισσε*, ὅτι διαγωνι-
σμός Κρυπτογραφικὸς προκηρύχθηκε
ἀμέσως, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ὑπό-
δειξή σου, ὥστε... Ἐπίσης εἶδες
ὅτι, ἀπὸ τὰ κομμάτια τὴς Συνε-
ργασίας, ἀπορρίπτω τὰ πολλαπλά-
ῶσο θυμοῦμαι τουλάχιστο, γιὰ τὴν δὲν
κρατῶ τώρα κατὰ λόγον, ὅπως θὰ
κρατῶ στὸ μέλλον.

Μίκι Μάους, σοῦ ἔστειλα τὸν
Ὅδηγόν καὶ περιμένω. Πρόσεχε τὸ
ποδὶ σου, νὰ μὴν τὸ παρακοιτάξῃς,
καὶ κάνε ὅ,τι σοῦ λέει ὁ γιατρός.
Οἱ φωτογραφίες γιὰ τὸ διαγωνισμό
μπορεῖ νὰ παριστάνουν ὁ,τιδήποτε,
καὶ δὲν εἶναι βέβαια ἀνάγκη νὰ γί-
νουν τώρα. Μπορεῖ δηλαδὴ νὰ χρη-
σιμοποιήσῃ κανεῖς καὶ ἀπὸ τίς περ-
σινές του.

Τὸ *Δουλοῦδι τὴς Χαράς* ἐκρυσ-
λόγησε καλοκαιρικάτα καὶ μοῦ
γράφει ἀπ' τὸ κρεβάτι. Εὐτυχῶς,
πὺν εἶναι καλύτερα καὶ θὰ ση-
κωθῇ (δηλαδὴ τώρα θάναυ καλὰ πρό
πολλοῦ). Μόνο πὺν μοῦ ἔγραψε μὲ
πολὺ ἔξωθρο μελάνι καὶ δὲν κατὰ-
φερα νὰ διαβάσω ὁλόκληρον τὸ γράμ-
μα. Τὸ κομμάτι του ὅμως, σταλμένο
πρὶν ἀπὸ τὴν δῆλωσή μου—διαβά-
ζεται.

Ἡ *Δέλια* μοῦ γράφει γιὰ ἕνα τα-
ξίδι πὺν ἔκαμψε σὺν ὄνειρο: Πῆγε
στὴ Γαλλία καὶ στὴν Ἰταλία, θαύ-
μασε τὰ μεγάλα καλλιτεχνήματα
στὰ Μουσεία, ἄκουσε καὶ μὴν διά-
λεξῇ τοῦ μεγάλου Ντὴλ, πὺν ἔλα-
θε τὴν τιμὴ καὶ νὰ τοῦ σφίξῃ τὸ
χέρι. Ἀλλὰ ἡ κυριώτερή τὴς ἐντύ-

Πὺς θὰ περάσετε πὺν εὐχάριστα
τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους πε-
ρισσότερους μπορεῖτε

ΤΟΜΟΥΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή,
ὅπου θὰ πᾶτε, — ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μένετε, — γιὰ νὰ
περάσετε τίς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνος Τόμος τὴς Β' Περιόδου, ἄρ-
κεῖ, μὲ τίς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἡ τέσσερα μυθι-
στορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα πὺν περιέχει. Ἀν
πάρετε μάλιστα τὸν Τόμον τοῦ 1929 ἢ τοῦ
1930, πὺν ἔχει 600 σελίδες ὁ καθένας καὶ 14 μυθι-
στορήματα οἱ δυὸ μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια
συντά. Συμβουλευθῇτε τον καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν
προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!

πωση ἀπ' ὅλ' αὐτὰ, ἦταν ὁ πόνος
νὰ βλέπῃ ἑλληνικὰ ἀριστογυρήματα
στὸ Μουσείο τοῦ Λούβρου, στὸ Βα-
τικανόν καὶ πα' τοῦ. Ἀλήθεια, μᾶς
τάκλεψαν, μᾶς τάρπαξαν ἡ... τὰ
γύρασαν ἀπὸ ἑλληνες ἀρχαιοκατή-
λους. Τὴ νὰ κάμουμε; Μποροῦμε νὰ
τὰ πάρουμε πίσω;...

Ὁ *Μυθῆλος* μόλις γύρισε ἀπὸ
τὴν ἐξοχή, ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν
τὴς Χ.Α.Ν. Τὴ ἔμορφα πὺν πέρασε
ἐκεῖ κοντὰ στὴ θάλασσα! Μοῦ γρά-
φει ἀκόμα ὅτι ἀνίκησε στὸ δρόμο
τῶν 100 μέτρων καὶ στὸ ἄλλα εἰς
μῆκος, ἐπῆρε δὲ καὶ τὸ πρωτάθλη-
μα τὴς σχολῆς pin-pon. Θερά-
μα συγχαρητήρια. Νὰ μοῦ φιλήσῃ καὶ
τὴν ἀδελφούλα.

Ἄ, *Σταυρωτὰ*, ποτ

τασάθηκαν: Τό ένα τό πήρε ο Βά-
τραχος Νο 4 και τό άλλο τό Χρυ-
σάνειρο. Καλορίζικα, νά τούς ζή-
σουν!

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: «Τό πάθημα
της Άννούλας» της **Αγράμπελης**.
Είναι γραμμένο μέ φυσική ευχέρεια,
αλλά δέν είναι καλά σχεδιασμένο
κι' ή διήγηση μάλλον ξερή, χωρίς
χάρη. Βλέπω ακόμα και πολλές
ανορθογραφίες. «Τί καθόσασται και
διαβάζεται; ώρα γιά διάβαγμα ει-
ναι τώρα;». Άπροσεξίες βέβαια,
όπως κι' ένα «τάβηξε» αντί «τρά-
βηξε». Άλλά όταν γράφει κανείς
κομμάτι γιά τή Σελίδα, δέν πρέπει
νά βάζει όλη του τήν προσοχή; —
«Γιά μία ψυχή» της **Σαουνόφου-
σκας**. Τό μελάνι είναι τόσο ξεθω-
ρούτο στάθηκε άδύνατο νά τό διαβά-
σω. Διπλούμαι πολύ. — «Χειμωνιά-
τικη νύχτα» τού **Βύρωνος**. Κάτι
έχει, κάτι λέει, αλλά φαίνεται πως
είναι έργο άρχαριού. «Ο Βύρων
πρέπει νά εξασκηθώ ακόμα... κι'
έχει καιρό! — «Πρωτομαγιά» της
Ιδωμης. Ισχύουν και γι' αυτό ό-
σα είπα τήν άλλη φορά γιά τή επί-
καιρα. — «Η καταιγίδα» τού **Μα-
μαρωμένου Βασιλιά**. Άρκετά κα-
λό: αλλά προτίμησα αυτό πού τού
δημοσιεύω σήμερα. — «Ανοιξη στην
έξοχή» τού **Πανελληνίου Όνει-
ρου**. Έχει κι' αυτό όλα τή προτε-
ρήματα μά και όλα τή εξακρίβω-
των κομμάτιων. Τό **Π. Ό.** πρέπει
νά μάθει νά λέη μόνο όσα χρειά-
ζονται, και νά τή λέη απλά, λιτά,
κυριολεκτικά. Τί θά πη π: χ: «ά-
ναδενδράκια»; Όσο γιά τή «Τώρα»
τού ίδιου, ή πρώτη του εικόνα μέ
τό τόσα «ερωτικά» είναι κι' ά-
κατάλληλη γιά μās. — «Τρελή φαν-
τασία» τού **Ριγολέττου**. Μελάνι ξε-
θωρούτο, άδιάστατο! — Θά εξακο-
λουθώ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, ούτε
άναγνωρίζεται, άν δέν συνοδεύεται από τό
δικαίωμα, όρ. 10. — Τά έγκρινόμενα ή ά
ναυνομένα ισχύουν ως τήν 30 Νοεμβρίου
1931. Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκουν
σε άγόρια και όσα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μικρή
Όλλανδέζα, κ. (ΑΠ). Έλλάδας
Άγκαλιά, ά. (ΕΚ). Έξυμνο Κυ-
πριώτακι, ά. (ΑΤ). Μαργαρίτα
τού Φάουστ, κ. (Κ).
Άνανεώσεις Ψευδωνύμων:
Φίλαθος, ά.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς
φίλους της: **Γκαργκόλη** (έστειλα)
αυτά δέν μπορεί νά τά πω έγώ στη
Μυροβόλο Άνδρο έού νά της τά
γράψω όταν θά της ανταποδώσης
και άν δέν σου έδωκε διευθύνση, τό-
τε μέ Μ. Άγγελία) **Δάκρυ** της
Μοναξιάς (σε συγχάρω, ώ, πολύ
καλός ό δρόμος από τόν οποιοπαί-
νεις στη ζωή!) **Θουκυδίδης** (πε-
ριμένω λοιπόν τίς άπαντήσεις σου
και καλή έπιτυχία!) **Δούλη** **Δω-
δεκάησον** (έστειλα 23 τετράδια
γιά τή πολύ ενδιαφέροντα πού μου
γράψεις, έλλείψει χώρου, θά πούμε
στό έρχόμενο) **Αριστοκράτισσαν**
(χαίρω πολύ πού ξαναφαίνεσαι στόν
πιαπασκόκομο) **Ευχαριστώ** πολύ
δες στην πρώην **Χλόη**, τήν άξέχα-

στή μου, νά της ζήση τό κοριτάκι!)
Χλόη (αυτό, είδες, σου ένέκρινα
χαίρω πολύ και περιμένω) **Δικηγο-
ρίαν**, **Σπήλιον Φωτιάδην**, **Νέ-
δοντα** κτλ. κτλ.

**Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά
τήν 3 Αυγούστου, στό έρχόμενο.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 255ου Διαγωνισμού
Λύσεων. Αί λύσεις τού φυλλαδίου τούτου
είναι δεκταί μέχρι τής 15 Οκτωβρίου.

513. Δεξιόγραφος
Ψάρι άπ' τή λίμνη ξεφυγε
Και μπήκε στο ποτάμι
Παράξενο πώς μπόρεσε
Πουλάκι εκεί νά κάμει!
Βάτραχος Νο 20

514. Στοιχειόγραφος
Κράτος κάποιον άν μείνει
Δίχως κεφαλή,
Αίσθημα σου δίνει
Όχληρό πολύ.

Λινούλα

515. Μεταγραμματισμός
Στά χρόνια τά παλιά ή Άφρο-
[δίτη
Ήταν σέ μένα δέσποινα, κυρά,
Άφου μέ τ' όνομά μου τήν κα-
[λούσαν.

Μ' αλλάξεις τό λαιμό μου τώρα,
[λύτη,
Κι' άγριο κάνεις ζώο, πού μιά
[φορά
Στά δάση μου κι' αυτό τό κυνη-
[γούσαν.
Περιπλοκάς

516. Αίνυμα
Στή θάλασσα άφθονεί,
Μέσα σέ μύθος πλέκεται,
Τό θέλγει ή μουσική
Και μαγεμένο στέκεται.
Και κάπου, σ' άλλα χρόνια,
Τόχε γιά καύχημά του
Ό διάδοχος τού θρόνου
Νά φέρη τ' όνομά του.

Λευκάτας

517. Κλίμαξ
Σ — Σ
Σ — Σ
Σ — Σ
Σ — Σ
Σ — Σ
Σ — Σ
Σ — Σ
Σ — Σ

Έκ τών άνω κατά σειράν:
ξωόν, επίθετον, νήσος, έθνικόν,
σύμβολον, όνομα άνδρικών, πο-
ταμός.

Ίσχύς τού Πεπρωμένου
518. Κρυπτογραφικόν
12314567 — Ποταμός
2351 — Πόλις
376 — Μυθική βασιλόπαις
43567 — Στρατηγός Άθηναίος
51781 — Ασθένεια
651 — Καί χόρτα και λόγια
7151 — Δροσερόν

519-523. Μαγικόν Γράμμα
Τή ανταλλαγή ενός γράμματος
έκάστης τών κάτωθι λέξεων δι-
ένος άλλου, πάντοτε τού αυτού,
νά σχηματισθού άνευ αναγραμ-
ματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:
λόγος, τώρα, παρά, μύλος, Πά-
ρις.

Βύρων

524. Φωνηεντόλιπον
μνχς - σ - χο - κ - σ - θλς - πδ
Ευστράτιος Παζινός

525. Γεῖφος

κω	κω	οπ	οπ	
Μ	αζε	τό		Έλλάς
κω	κω	οπ	οπ	
κω		οπ		
Λόγιον τού Σολομώντος				Χρυσάλλης

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσ. τού φύλ. 22

298. Πεισίστρατος (πλ, σύ, στρα-
τός). — 299. Τρωλος-μύλος. — 300.
Μένιπος - Μένανδρος (ίππος -
Άνδρος). — 301. Νέρον-Νέδων.
302. ΛΑ 303. ΣΑΜΟ-
ΚΑΙ ΘΡΑΚΗ (Άσ-
ΣΑΥΡΑ σος, μήκος, όρ-
ΑΜΕΡΙΚΗ θρος, Θράκη,
ΕΙΡΑΙΕΥΣ όρος, Θράκη,
ρακή, κόσμος, ήθος). — 304. Α-
ΡΙΩΝ (Άσία, άλέκτωρ, περΙ,
Σαρδω, αιώΝ). — 305. Θαρσείν
χοή, τάχ' αήριον έσται άμεινον.
— 306. Οίκος φίλος, οίκος άρι-
στος (ή Κως φιλόσοφος αρ εις
τος). — 307. Vantour (veau tour).
308. Le seau.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΛΑ' - 552 /
Ευκή, Σένια, γιάτί δέν άπαντάτε;
Λ' Ανταλλάσσα τετραδιάκια, ήθοποιούς
μέ κάθε Διαπλάσσο. Δ/σις: Νανά Άρ-
γυρίου, Τσιτσα 26, Άθήναι. Άρλίτα

ΛΑ' - 553 /
Διαπλασική Δημοκρατία: εύχαριστώ
θερμά γιά τήν υποστήρηξη. Όσο γιά
τή συμμαχία μου άρνούμαι! Σύλλογος
και χωρίς τόν τίτλο τού Βασιλέως είναι οί
Βάτραχοι! Ιε γερμάτος ζωή και δράση!
Διαπλάσσομε, τό άρνείσε;
ΧΡΥΣΟΝΕΙΡΟ (Ξένοςιαστος Άπάχης)

ΛΑ' - 554 /
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΑΝΕΚΡΗΥΧΘΗ
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Ψήφοι 120. ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ:
ΜΠΕΤΟΒΕΝ

ΛΑ' - 555 /
Ανταλλάσσα Μ. Μυστικά, άλληλογραφώ.
Μπουμπουλίνα, Ποριώτικο Ναυτάκι,
νά περιμένω: Δ/σις: Μ. Πλατάνα, Καλλι-
θέας 32, Άθήναι. Ιππότης τού Ρήνου

ΛΑ' - 556 /
Λυγαριά, σέ ξέρω και μέ ξέρεις. Άνα-
κάψέ με άν μπορείς. Άνταλλάσσω-
με Μ. Μυστικά: Γιούλι

ΛΑ' - 557 /
Ο Διαγωνισμός μας (ΛΑ' - 490) παρατεί-
νεται κι' αυτόν τόν μήνα. Νά περιμέ-
νουμε άπ' όλους ες:

Άνέσπερη Εύτυχία
Βασίλισσα τού Αϊδέρος
ΛΑ' - 558 /
Αγαπημένη μου Γαρδένια, σου εύ-
χομαι άνδρόσπαρτη ζωή από εύτυχία και
Σιμώνη

ΛΑ' - 559 /
Σόν δραστήριο πρόεδρό μας, και άγα-
πημένη Γαρδένια χιλιόθερμες εύχες
γιά τή γιορτούλα τούς.
Άρλίτα (Βατρ. 27)
Χρυσάνειρο (Βατρ. 26)

ΛΑ' - 560 /
Στή γιορτή τού άγαπητού προέδρου τών
Βατράχων χίλιες εύχες.
Λορέττα - Χαράυνη

ΛΑ' - 561 /
Αγαπημένη μας ΓΑΡΔΕΝΙΑ, στη γιορτού-
λα σου δέξου ένα μπουκετάκι μυρωμέ-
νες εύχολες μαζί μέ τή φιλικία μας.
Χαράυνη - Λορέττα
ΛΑ' - 562 /

Ζήτω οί ΒΑΤΡΑΧΟΙ και μετς μαζί
τούς.
Λορέττα - Χαράυνη
ΛΑ' - 563 /

ΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ άγράφων ήθοποιών.
Δ Συμμετοχή δίδραχμος. Προθεσμία
τρίμηνος. Περιμένω άπ' όλους τούς Βα-
τράχους και λοιπά Διαπλάσσο. Λορέττα

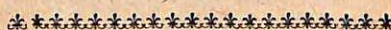
ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗ

Έξάλε νά σάρελε
λά βιβλία
σου βγήκανε...

1. Άνδερσεν: Παραμύθια.
2. Αισώπου: Μύθοι.
3. Σουίφτ: Τά ταξίδια τού Γκούλιβερο.
4. Μπήτσερ-Στόου: Τό κα-
λύβι τού Μπαρμπα Θωμά.
5. Μάρσαλ: Ρέντυ, ό ναύ-
κληρος τού «Ειρηνηκού».
6. Γνόπαλ Μούκερι: Ό έλέ-
φας Καρί.
7. Καλώδη: Ό Πιπίνος.
8. Λάγκερλεφ: Τό θαυμαστό
ταξίδι μέ τίς αγοριόχνης.
9. Μπόνσελς: Μάγια ή Μέ-
λισσα.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ, Α.Ε.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής Α' Περιόδου (1879 - 1893)
από τούς έκδοθέντας 24 τόμους
ύπάρχουν ακόμη μόνον οί έξης
τρείς: 7ος, 14ος, και 18ος. Έ-
καστος τόμος δοχ. 25, ταχυ-
δρομικώς δέ άποσταλλόμενος δοχ.
28,50 διά τό Έσωτερικόν και
δοχ. 35 διά τό Έξωτερικόν.

Τής Β' Περιόδου (1894 - 1930),
ύπάρχουν όλοι οί έκδοθέντες τό-
μοι, 37 έν όλω. Έκ τούτων, οί
μέν Τόμοι όλων έτών 1894 - 1928
τιμώνται έκαστος άρραφος δο.
80 και ραμμένος δο. 85. Οί δέ
Τόμοι τού 1929 και 1930 τι-
μώνται έκαστος άρραφος δο. 110
και ραμμένος δο. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκάστου
τόμου προστετέα εις τās άνω
τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δοχ.
5 ό άρραφος και δοχ. 15 ό ραμ-
μένος, διά δέ τό Έξωτερικόν
δοχ. 23 είτε άρραφος είτε ραμ-
μένος.